

Farní zpravodaj

Ostrovačice – Říčany, Veverské Knínice

7

Prosinec 2007

Pozdrav a vánoční přání nového pana faráře

Milí farníci, přátelé, všichni, ke kterým doputuje tento zpravodaj!

Advent, který právě končí, je pozváním k cestě. „Vystupme na horu“, „vydejme se na cestu“ jsme v těchto dnech slyšeli několikrát.

„Pospěšme k jesličkám“, uslyšíme nyní o Vánocích, a ne jednou.

I já, nový farář (no vlastně už to je pár týdnů, co jsem tady), bych vás chtěl pozvat k cestě, ke společné cestě. Máme putovat spolu, určitý kus cesty, do Božího království. Nevím jaký kus, jak dlouho, ani kam dojdeme.

Kéž se jedná o cestu pokoje, kéž nás vede dobrý pastýř Ježíš Kristus. Kéž pokoj sestoupí z nebe jako rosa na všechny lidi dobré vůle.

To vám ze srdce přeji a k tomu vám žehnám.

Ludvík Bradáč

Konečně jsme se dočkali

Jiří Koch

Vážení a milí přátelé, bratři a sestry!

V minulém čísle FZ jste na tomto místě mohli číst opatrný příslib toho, že očekávaný nový kněz bude do našich farností jmenován tak, aby své první mše svaté v našich kostelech mohl sloužit už začátkem měsíce října.

S P. Dominikem Eremiášem jsme však měli nakonec možnost se rozloučit až v neděli 28. října. Při tom jsme se od něho dověděli, že naším novým duchovním otcem bude P. Ludvík Bradáč, dosavadní farář v Ratíškovicích. Nicméně P. Dominik přijel ještě znovu i o týden později, protože otec Ludvík měl jisté povinnosti na svém dřívějším působišti. Srdečné a spontánní loučení s milým otcem Dominikem se opakovalo a mělo velmi pěkný osobní ráz.

Otci Dominikovi jsme vyslovili upřímné poděkování za jeho činnost v ŘKF Ostrovačice a Veverské Knínice už v minulém čísle FZ, přesto mu nyní znovu dodatečně ještě jednou děkujeme a touto cestou vyprošujeme hodně sil, zdraví a Boží podporu v pastýřské službě v jeho domovské domavské farnosti.

Nový pan farář otec Ludvík Bradáč byl do služby v Ostrovačicích, Říčanech a Veverských Knínicích uveden rosickým děkanem P. Tomášem Mikulou o svátku sv. Martina v neděli 11. listopadu 2007. V obou kostelech ho vřelými slovy přivítali zástupci věřících a popřáli mu hojnost Božího požehnání, ochranu a pomoc Panny Marie.

P. Ludvík se hned po svém nástupu do kněžské služby u nás projevil jako činorodý člověk. Sotva se seznámil se situací ve farnostech, svolal redakční radu, aby se zabezpečilo toto vánoční číslo FZ. Ke společnému jednání zasedly farní pastorační rada a obě ekonomické rady. Okamžitě se začal zajímat o činnost říčanské scholy, o práci katechetek a o výuku náboženství.

Dva týdny po jeho odchodu z Ratíškovic vykonali jeho bývalí tamější farníci pouť na jeho nové působiště. V sobotu 24. 11. pro ně sloužil v Ostrovačicích mši sv., jíž se zúčastnila řada zdejších farníků. Ratíškovičtí potom navštívili a prohlédli si všechny 3 kostely (Ostrovačice, Říčany a Veverské Knínice).

Na sobotu 1. prosince u příležitosti konce církevního roku otec Ludvík pozval na faru do Ostrovačic věřící ze všech tří obcí, aby se s ním mohli blíže seznámit. V průběhu večera P. Ludvík povyprávěl o sobě, o svých studích v Římě a Petrohradě, dosavadním kněžském působení, o svých zálibách. Při té příležitosti prozradil svou lásku k přírodě, což mj. po teo-

logické stránce vedlo k tomu, že pro svou doktorskou práci si vybral téma „Duchovní interpretace přírody v díle Tichona Zadonského“. Zástupci z každé obce pak krátce přiblížili historii farnosti a svého kostela. Večer byl zakončen v ostrovačickém kostele vystavením Nejsvětější Svátosti a krátkou adorací.

Nastupujícímu panu faráři pro jeho působení mezi námi přejeme ne-
utuchající energii, zdraví, tento čas požehnaný Duchem svatým a pomoc
Panny Marie!

Seznámení s naším novým farářem. Církevní silvestr trošku jinak.

Zdeňka Nejezchlebová

Dne 1. prosince 2007 večer se sešlo na faře v Ostrovačicích přes 60 far-
níků z Ostrovačic, Říčan a Veverských Knínic, aby se trošku víc seznámili
s novým panem farářem Ludvíkem Bradáčem a zároveň s ním zakončili
uplynulý církevní rok.

Pro ty, kdo nemohli přijít, jsme zachytili několik odpovědí na naše zvě-
davé otázky:

Otče, řekněte nám něco o své rodině a svém životě, který vedl ke kněžství.

Až do 18 let, kdy jsem nastoupil do semináře v Litoměřicích, jsem
vyrůstal ve věřící rodině. Spolu s rodiči i sestrou Ludmilou jsme chodili
pravidelně do kostela, nejen v neděli. Ministroval jsem (byl jsem jedním
ze snad 120 ministrantů Královopolské farnosti v Brně), účastnil se výletů,
i prázdninových pobytů farnosti. Po jednom večerním setkání s „tajným“
knězem jsem se rozhodl (překvapivě pro druhé a vlastně i pro mě) stát se
knězem.

Kde jste byl na vojně?

Vojnu jsem strávil na letišti, pár měsíců v Mošnově na kurzu, většinou
v Chotusicích u Čáslavi jako „obsluha kyslíku“ (pro dýchací přístroje pilo-
tů). Jako ostatní bohoslovci tehdejší doby jsem byl na vojně mezi studiem
bohosloví po druhém ročníku, a to na dva roky.

Proč jste byl nějakou dobu v zahraničí?

Vysvěcen na kněze jsem byl v r. 1990, krátce po pádu železné opony
a otevření hranic. Předtím se moc cestovat nemohlo, musel jsem si to proto
vynahradiť :). Po třech letech kněžské služby ve farnostech brněnské diecé-

ze mě o. biskup poslal do Říma dál se vzdělávat. Tři roky jsem studoval východní spiritualitu. Pak jsem to mohl použít při dvouleté službě spirituála v ruském Petrohradu i později, znovu v Římě, při čtyřleté službě spirituála v Nepomucenu.

Jak vypadaly Vaše předchozí farnosti, zvláště Ratíškovice?

Po návratu z Říma jsem 5 let pracoval ve farnosti Ratíškovice blízko Hodonína, jedné z největších vesnic republiky. Na rozdíl od farností na jižní Moravě (pohraniční Břeclavsko), kde jsem působil před svým studiem, jsou Ratíškovice farností poměrně živou, s množstvím lidí chodících do kostela a dodržujících mnohé tradice. Spolu jsme tam v polovině října oslavili 150. výročí posvěcení kostela sv. Cyrila a Metoděje. Během vlastní slavnosti z úst o. biskupa Pavla Posáda zazněla zpráva o mém odchodu do Ostrovačic. Takže...

Dobrořeč, má duše Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!

Žl 103,2

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH – KALENDÁRIUM

Pořad bohoslužeb ve dnech 23. 12. 2007 až 6. 1. 2008

P. Ludvík Bradáč

4. neděle adventní	7.45	(Ostrovačice)
<i>neděle</i>	9.00	(Říčany)
23. 12.	10.30	(Veverské Knínice)
Štědrý den	21.00	(Veverské Knínice)
<i>pondělí</i>	22.30	(Ostrovačice)
24. 12.		
Boží hod vánoční	7.45	(Ostrovačice)
<i>úterý</i>	9.00	(Říčany)
25. 12.	10.30	(Veverské Knínice)
sv. Štěpána, prvomučedníka, svátek	7.45	(Ostrovačice)
<i>středa</i>	9.00	(Říčany)
26. 12.	10.30	(Veverské Knínice)

Sv. rodiny	7.45	(Ostrovačice)
<i>neděle</i>	9.00	(Říčany)
30. 12.	10.30	(Veverské Knínice)
Sedmý den v oktávu Narození Páně	15.30	(Veverské Knínice)
<i>sv. Silvestra I., papeže a mučedníka,</i>	17.00	(Ostrovačice)
<i>nezávazná památka</i>		
<i>pondělí</i>		
31. 12.		
Matky Boží, Panny Marie, slavnost	7.45	(Ostrovačice)
<i>(hostování říčanské školy)</i>	9.00	(Říčany)
<i>úterý</i>	10.30	(Veverské Knínice)
1. 1.		
Sobota po oktávu Narození Páně	7.30	(Ostrovačice)
<i>sobota</i>		
5. 1.		
Zjevení Páně, slavnost	7.45	(Ostrovačice)
<i>neděle</i>	9.00	(Říčany)
6. 1.	10.30	(Veverské Knínice)

KALENDÁRIUM AKCÍ

od Vánoc 2007 do doby postní 2008

<i>Datum</i>	<i>Název akce</i>	<i>Doba a místo konání</i>
22. 12.	„Světelný průvod“	Ostrovačice, 17.00, trasa sokolovna, vánoční strom*
23. 12.	„Živý Betlém“	Veverské Knínice v 16.30*
24. 12.	Půlnoční mše sv. ve všech kostelech	Veverské Knínice v 21.00* Ostrovačice v 22.30*

25. 12.	Zpívání u jesliček	Říčany v 18.00
30. 12.	obnova manželského slibu	mše svaté ve všech kostelech (obvyklý nedělní pořad)
31. 12.	poděkování za uplynulý rok, hymnus Te Deum	Veverské Knínice v 15.30 Ostrovačice v 17.00
5.–6. 1.	Tříkrálová sbírka	5. 1. Ostrovačice, Říčany 6. 1. Veverské Knínice
6. 1.	Vánoční koncert souboru Kantiléna ze Křtin	Veverské Knínice v 17.30
13. 1.	Loučení s Betlémem	Říčany v 17.00
16. 1.	setkání seniorů	fara Ostrovačice v 9.30
25.–27. 1.	modlitby matek	ve všech kostelech, bude ještě upřesněno
3. 2.	mše sv. za o. Bedřicha Provazníka (rok od úmrtí)	Ostrovačice v 7.45 Říčany v 9.00
3. 2.	průvod masek	14.00 z Říčan do Veverských Knínic
6. 2.	mše sv. za o. Bedřicha Provazníka (rok od úmrtí)	Veverské Knínice v 17.00
6. 2.	udělování popelce při vstupu do postní doby	Veverské Knínice v 17.00 Ostrovačice v 18.30
10. 2.	udělování svátosti pomazání nemocných	mše sv. ve všech kostelech (obvyklý nedělní pořad)

* Na akcích označených hvězdičkou bude přineseno světlo z Betléma, které si budete moci odnést domů

Pozdravení přátelům

Mons. J. Veselý

*Když hvězdu určující směr
skrývá mrak beznaděje
když červotoče pochybností
hlodají přímost našich kroků
na poušti nejistot
ve stínu hrozby Herodovy
je třeba vytrvat
a věrně stále jít
po stopách třikrátových
k jeskyni bellémské*

*A nejt jenom tak
V komůrce srdce svého
mít trochu zlata dobrých skutků
a zrnka kadidla jež vůní svou
sílí v nás touhu po spojení s Ním
a nezapomnět ani na myrhu
bolestí našich každodenních*

*Až dojdem tam
kež za odměnu
v blízkosti Marie a Josefa
v NĚm objevíme
svoji pravou
vnitřní tvář*

Tradice vánočních stromů republiky

Z pramenů zpracovaných PhDr. Vladimírem Ondrušem vybrala H. Maláškova

Málokteré město se může chlubit tak malebným okolím, jako Brno. A tak to nejsou jen „naše“ podkomorské háje s Pohádkou máje, ale na severovýchod od Brna i Bílovice nad Svitavou, s malebným údolím řeky Svitavy a hlubokými lesy, táhnoucími se k Moravskému krasu. Tato místa lákala k procházkám i delšímu pobytu zvláště na počátku 20. století mnoho Brňanů, a zvláště byla zdrojem tvůrčí inspirace básníků, výtvarníků a hudebníků. Na lesních pěšinách a kolem řeky bylo možné potkat Helenu Koželuhovou s jejími bratry Josefem a Karlem Čapkovými, S. K. Neumanna s rodinou, Petra Bezruče, Zdenku Braunerovou, Leoše Janáčka a četné další.

Spisovatel Rudolf Těsnohlídek v Bílovicích prožil plných osm let. Zde vznikla i jeho nejlepší literární díla včetně půvabné Lišky Bystroušky.

A byl to právě Rudolf Těsnohlídek, který se dvěma uměleckými přáteli vyrazil na podvečerní procházku zasněženou krajinou dva dny před Štědrým dnem 22. prosince 1919. V lese panovalo hluboké ticho. Jen ze stráně

vpravo se ozýval slabý nepravidelný zvuk, který připomínal steny dokonávající srny. Pustili se do příkré stráně za zdrojem toho zvuku a po krátké chvíli se jim naskytl šokující pohled. Mezi kořeny vzrostlého smrku na rozvinuté peřince leželo mrazem již modrající batole a tiše naříkalo. Uchopili dítě pod kabát a chvatně přenesli na četnickou stanici do Bílovic, kde byla učiněna nezbytná opatření pro jeho záchranu. Již po čtyřech dnech byla vypátrána matka nalezence, svobodná služka z Netína. Holčička jménem

Liduška se jí narodila již před sedmnácti měsíci. Otcem byl ruský zajatec. Svobodná matka musela odejít za obživou z domu do služby, ale s malým dítětem práci obtížně hledala. Proto se rozhodla k tomuto zoufalému činu. U soudu tvrdila, že dítě v lese odložila až v okamžiku, kdy slyšela přicházet nějaké lidi, a že záchranu dítěte sledovala z úkrytu. Ani po odpykání trestu neprojevila o dítě zájem. Lidušku adoptovali manželé Polákoví z Brna a řádně ji vychovali. V r. 1938 se Liduška provdala za středoškolského profesora do Prahy.

V době, kdy se náš příběh stal, nebyl osud Lidušky ničím neobvyklým. Nezměrná bída po vyčerpávající válce byla příčinou podobných tragedií.

Osobní účast Rudolfa Těsnohlídka na příběhu malé Lidušky jej podnítila k hlubšímu zájmu o osudy opuštěných dětí. A snad právě skutečnost, že popsaná událost se odehrála v předvánoční době a pod smrskem, který je symbolem Vánoc, rozhodl se uskutečnit sbírku pro opuštěné děti právě pod vánočním stromem. Dozvěděl se o konání podobné akce v dánské Kodani a cele se nadchl myšlenkou prosadit tento obyčej také u nás.

A tak 6. prosince 1924 za účasti Rudolfa Těsnohlídka byl skácen v bílovických lesích statný smrk, který rozzářil svá světla 13. prosince 1924 v Brně na náměstí Svobody, jako první vánoční strom republiky. Tento vánoční strom se dočkal svých následovníků v mnoha dalších městech Moravy a Čech. Již v roce 1929 došlo k naplnění Těsnohlídkova záměru – ze shromážděných sbírek vybudovat Dětský domov Dagmar pro opuštěné děti v Brně Žabovřeskách. Projekt budovy bez nároku na honorář vypracoval architekt Bohuslav Fuchs. Slavnostní otevření se konalo 8. prosince téhož roku. Těsnohlídek se tohoto okamžiku nedožil.

Stres a Vánoce

Petr Žaloudek, Vídeň listopad 2007, www.peter.zaloudek.sk

Existuje mnoho paradoxů, těžko vysvětlitelných věcí.

Když je nedovedeme odůvodnit, jsou pro nás záhadou, hlavolamem, který neřešíme, ale přece jen akceptujeme.

Mezi nejznámější paradoxy patří třeba diskrepance mezi fyzikálními zákony a nějakým konkrétním jevem, stavem anebo činem. Je např. zima, všude bílo a sníh, mrzne a znenadání přijde bouřka, hromy a blesky jako za horkého, parného léta... nebo těžce nemocný člověk, dle lékařských prognóz a diagnóz by už zde dávno neměl být, on však nadále žije, tvoří, a dokonce se u toho i usmívá... Paradox je tedy, dá-li se to říct zjednodušeně, definice nedefinovatelného. Kdyby však člověk měl odvahy, vytrvalost a chuť dostat se věci na kloub, možná by došel k zajímavému poznání, že paradox, paradoxně, vlastně ani neexistuje...

Kolikrát jsem to již slyšel: „Ach, ty Vánoce, už aby to bylo za námi, ten stres mne tak ničí“ – předvánoční úklid, nákup dárků, obstarávání bohaté zásoby jídla, aby byl štědrovečerní stůl opravdu „štědro-večerní“, výběr vánočního stromku, výzdoba, kapr, zabezpečení toho a onoho, aby o Vánocích vše klapalo na sto procent. A k tomu ty mraky lidí v obchodních centrech. Kdysi, za komunismu, jsme stáli ve frontách a davech, abychom koupili kousek masa. Dnes na nás čumí z regálů supermarketů davy a masy produktů – jak si jen vybrat ten správný, aby to o Vánocích bylo opravdu to ono, to krásné, to ducha – (anebo spíše břicha–) plné?

Ne, nechci teď ani moralizovat, ani poučovat, chci se jen dostat na „kloub tvrzení“, proč Vánoce způsobují – paradoxně – stres. Jsou to opravdu ty svátky, které za ten stres mohou? Nejsme to snad my sami, mne nevyjímaje, kdo si ten stres vyrábí, protože se koncentrujeme na něco, co vůbec není podstatou křesťansky slavených Vánoc? „Podívejte se, jak se milují“ – říkávalo se kdysi o prvních křesťanech. Bylo jich tenkrát opravdu málo, žili skromně, doba byla těžká. Ta jejich soudržnost, zápal, pravdivost a autentičnost se však staly zdrojem šíření „Radostné zvěsti“ evangelia do celého světa. Radostná zvěst – toť podstata Vánoc. Kéž by pronikla naše srdce natolik, abychom ji dokázali, i beze slov, jen svou bytostí, zprostředkovat dál do společnosti a prostředí, ve kterém žijeme a které hledá smysl Vánoc zatím jen ve stresu...

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

Celostátní setkání hnutí Modlitby matek v Brně v září 2007

Zdeňka Nejezchlebová a maminky ze skupiny Modlitby matek

Celostátní setkání hnutí Modlitby matek bylo zahájeno slavnostní bohoslužbou v pátek 14. září v 17.30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla.

Setkání pokračovalo také v sobotu 15. září v kongresovém sále Veřejného ochránce práv v Brně v Údolní ulici. Zúčastnily se ho mimo jiné Jana Pajanová, koordinátorka Modliteb matek ze Slovenska, a Galina Boltovská, koordinátorka hnutí z Ruska.

Z iniciativy diakona (jáhna) Maurice Williamse vzniklo před několika lety v Anglii obdobné hnutí Modlitby otců, které sdružuje duchovní i fyzické otce s cílem modlit se za svět, za pokoj v rodinách a za to, aby muži přijali svou pravou úlohu a ukázali, co skutečně znamená „být otcem“. Do Brna přijel rovněž Ivan Melo, koordinátor hnutí Modlitby otců na Slovensku.

Něco z historie.

Hnutí Modlitby matek vzniklo v druhé polovině devadesátých let v Anglii. Veronika Walsler spolu se svou švagrovou Sandrou tehdy psaly knihu o postavení dětí ve své zemi. Kniha obsahovala nejrůznější statistiky, např. kolik dětí droguje, kolik propadlo alkoholu, kolik jich je denně týraných. Hovořila o osamělých dětech, o dětské prostituci, o tom, že denně telefonuje v Anglii na linku důvěry deset tisíc dětí. Když si autorky toto číslo ověřovaly, s hrůzou zjistily, že kapacita linky důvěry je právě jen deset tisíc. Kolik dětí by asi denně volalo o pomoc, kdyby byla kapacita větší? Veronika se Sandrou byly těmito fakty otřeseny a přemýšlely, jak své děti a vnoučata ochránit před negativními dopady života současné společnosti. Tehdy Sandru v noci vzbudil hlas: „Modli se za své děti!“ Šla za Veronikou, a přestože nevěděly, jak a co mají dělat, začaly se modlit každý den třetí dekády radostného růžence, který připomíná tajemství narození Ježíše Krista v Betlémě. Tak to trvalo měsíc. Potom se setkaly s dalšími třemi ženami se stejnou myšlenkou ... Bez jakékoliv reklamy se společné modlení maminek rozšířilo velkou rychlostí po celém světě. Skupinky, jejichž členy jsou lidé různých církví i kultur, pracují např. v Číně, Mexiku, Rusku, Americe, Francii a vytvářejí nepřetržitý proud modliteb za děti.

Do České republiky přijela zakladatelka hnutí paní Veronika Walsler poprvé v listopadu 1996. „V současné době působí v naší republice už několik set modlitebních skupin,“ uvádí Růžena Fialová z Brna, koordinátorka hnutí v naší republice. Veřejnosti se pak Modlitby matek představily na celonárodním setkání zástupců laických hnutí a komunit na Velehradě

v roce 1999 a později obdržely dekret a schválení České biskupské konference pro oficiální působení u nás.

Do společenství Modlitby matek se zapojují ženy, které si uvědomují svou velkou zodpovědnost za děti, a zároveň cítí své omezené možnosti při jejich výchově a ochraně. Na vytvoření skupinky stačí dvě maminky, které si důvěřují. „Panuje mezi námi velmi přísná zásada mlčenlivosti. O problémech, jež si svěřujeme při setkání, se nesmí mluvit nikde venku,“ doplňuje paní Fialová. „Scházíme se jednou týdně, vždy ve stejný den a hodinu. Modlíme se za své děti a v prosbách se připojujeme ke všem modlícím se maminkám světa. Takto se vytváří nekonečný řetězec, protože i když spíme, někde v Austrálii prosí jiné zase za nás.“

Cílem modliteb ale není „vynucení si“ zázraku. „Jde především o upevnění vlastní víry a jistoty, že Bůh dává našim dětem vše, co potřebují. Chce, abychom uvěřily, že i když cítíme strach a bezmoc, když se nám zdají naše problémy beznadějně, u něho není nic nemožné. Někdy se změní těžká situace, jindy se změní náš pohled na ni,“ vysvětluje Růžena Fialová.

Členky Modliteb matek nemají žádné „povinnosti a práva“, kromě toho nejdůležitějšího: v naléhavých případech mohou kdykoliv požádat o modlitbu prostřednictvím pohotovostní modlitební skupiny nebo prostřednictvím zpravodaje, který hnutí vydává. „Naší největší výsadou je skutečnost, že díky rozšíření hnutí do všech koutů světa, jsou modlitby za naše děti vysílány bez přestání,“ dodává Fialová.

Z našich farností se tohoto setkání zúčastnilo také několik maminek a babiček, které se podělily o své radosti a starosti s ostatními maminkami a babičkami z České republiky a také ze zahraničí.

Peter Žaloudek – česká verze knihy o P. Damiánu de Veuster

Jiří Koch

V pátek 30. listopadu jsme měli možnost na ČRo 1 v pořadu „Nad věci“ po zprávách ve 23 hodin vyslechnout zajímavý rozhovor. Hostem moderátorky Jany Klusákové byl Peter Žaloudek. Otázky a odpovědi se týkaly především jeho knihy „Otec malomocných a Molokai“. Jde o českou, poněkud přepracovanou a zkrácenou verzi knihy „Svätá zem Molokai“, kterou ve slovenštině (jeho mateřštině) vydalo loni Karmelitánské nakladatelství.

Posluchači tohoto pořadu z řad zdejších farníků si jistě přitom dobře vzpomněli na besedu o knize přímo s autorem, která se konala přibližně před rokem v Kulturním domě v Říčanech. Tam byla možnost knihu si zakoupit a zhlédnout řadu autentických diapozitivů z Molokaie.

Připomínáme také, že P. Žaloudek je skvělým fotografem. Začátkem září se uskutečnila výstava jeho prací v Masarykově onkologickém ústavě v Brně.

Ve výše připomenutém pořadu posluchačům P. Žaloudek na dotaz moderátorky prozradil, že žije ve Vídni, kam v osmdesátých letech minulého století emigroval. V současné době pracuje jako pastorační asistent a psycholog na onkologickém oddělení jedné vídeňské nemocnice. Tato skutečnost se dá interpretovat tak, že tímto způsobem naplňuje vlastní cestu pomoci trpícím, možná po vzoru P. Damiána. My máme to štěstí občas se s ním potkávat v Říčanech v kostele či jinde nebo číst jeho úvahy v tomto zpravodaji. Jsou vždy plné lidského porozumění a lásky k bližnímu. Jedna ze dvou úvah v dnešním čísle je ponechána ve slovenštině. Pane Žaloudku, děkujeme!

Dovolená v pohraničí aneb u hrobu posledního knínického faráře

Zdeňka Nejezchlebová

Letos v létě jsem vyrazila s rodinou a přáteli na nezvyklou dovolenou. Naplánovali jsme si, že strávíme s dětmi o prázdninách týden na Znojemsku v těsné blízkosti rakouských hranic. Ubytovali jsme se na faře v Lukově, ve vesničce, kde má můj manžel příbuzné a kde byl také na vojně. Zapomněla jsem dodat to nejdůležitější – kromě nezbytných věcí jsme sebou všichni měli kola a před sebou několik desítek ještě neujetých kilometrů.

Každý den jsme vyráželi na cyklistické túry po okolí – také jsme zajeli do rakouského Hardeggu a nezapomněli jsme ani na královské město Znojmo. Na zpáteční cestě z výletu na zříceninu hradu Cornštejn jsme se zastavili ve vesnici Olbramkostel, kde je na místním hřbitově pochován rodák z nedalekých Žerůtek a zároveň poslední knínický farář P. Ladislav Vybíral.

P. Ladislav Vybíral působil u nás v Knínicích v pohnutých letech 1948 až 1950. Svým mladickým zápalem si získal mnoho knínických farníků včetně dětí a všichni dosud žijící na něho i po 57 letech rádi vzpomínají. Z Veverských Knínic odešel P. Vybíral rovnou do vězení. Vzpomínám si, že můj tatínek mu byl jako zedník pomáhat s opravou kostela, když působil někdy v sedmdesátých letech na severu Čech.

Stála jsem u hrobu člověka, který pokřtil mou maminku, který připravil na sv. přijímání mého kmotra a kterého jsem nikdy neviděla – jen na fotkách. A přesto mi byl hodně blízký. Mnohdy slyším chválu na kněze, kteří stráví ve farnostech dlouhou dobu a stihnou tak „udělat“ hodně práce.

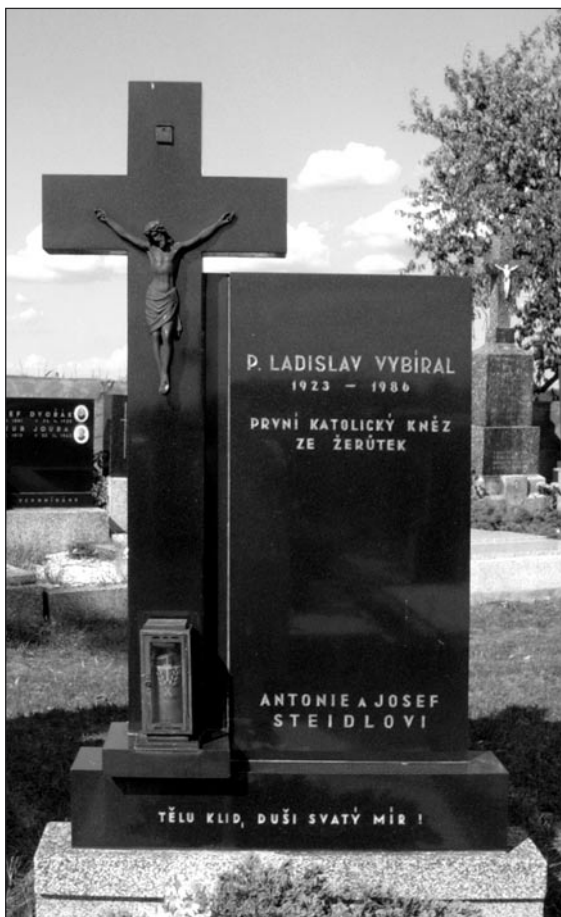
Tento kněz prožil u nás jen dva roky a přesto se nesmazatelně zapsal do srdcí mnoha lidí. Myslím, že i on svým životem a svými modlitbami má zásluhu na tom, že naše kníničská farnost tzv. nevymřela, že se znovu a znovu omlazuje.

P.S.: Nedá mi, abych k tomuto příspěvku nepřipojil také několik osobních vzpomínek na P. Ladislava Vybírala, který do naší farnosti nastoupil jako velmi mladý kněz po smrti dlouholetého kníničského faráře P. Josefa Hodovského.

V září 1949 se vdávala má sestra Maňa, v kníničském kostele ji oddával právě P. Ladislav. Veselka se konala u nás doma. P. Ladislav přišel na pár hodin posedět také, byl veselý a patřil k těm, co po celou dobu své přítomnosti kolem sebe šířili pohodu a radost. Na jeho posezení při veselce se v naší rodině ještě dlouho a často vzpomínalo, zvláště tatínek a maminka.

V tom roce jsem nastoupil do obecné školy. Náboženství učil P. Ladislav. Začal nás připravovat na 1. sv. přijímání, ke kterému se tenkrát přistupovalo už ve 2. ročníku. Dovedl nás k němu ale už P. Benedikt Malý z Ostrovačic, který byl po zatčení P. Vybírala jmenován administrátorem kníničské farnosti.

P. Ladislav si děcka dokázal rychle získat svou povahou i netradičními postupy. S námi hochy v zimním období chodíval po skončení odpoledního vyučování bruslit a hrát hokej na kluziště za sokolovnou. Svým vstřícným

jednáním, zaujetím, ale i mladistvým zjevem, si rychle získal oblibu také u dalších skupin obyvatel obce, mladých i starších.

V knínickém kostele sv. Mikuláše jeho krátké působení dodnes připomínají tři věci. Je to hlavní chrámový lustr, velký perský koberec a socha sv. Václava, patrona České země. Tu pořídil symbolicky na ochranu obce a církve před nastupující krušnou dobou. Jeho osud zakrátko nato jakoby byl potvrzením této neblahé předtuchy.

Další vzpomínky přidala pamětnice paní Františka Procházková (1929):

Za působení P. Ladislava Vybírala byla provedena oprava střechy kostela (1949) a ve směru od potoka vystavěno schodiště (1950). Na místo zvonů, které Němci za války odvezli k válečným účelům, byly v roce 1949 zakoupeny nové, posvěceny a instalovány.

O nedělích a svátcích se konaly dvě mše sv. – ranní a hrubá. Na tu přicházelo tolik lidí, že stávali venku před hl. vchodem. Všichni chtěli slyšet kázání P. Ladislava, která bývala nebojácná a odvážná.

Také večerní májové pobožnosti navštěvovalo v jeho době množství dětí a mládeže, mladé dívky bývaly oděny jako družičky. P. Vybíral vedl pobožnost často venku před kostelem a příležitostně zařazoval kázání.

Ten vzpomenuť koberec a lustr byly zakoupeny před Vánoce 1949. Lustr byl poprvé rozsvícen při půlnoční mši svaté 1949, z krásně ozářeného kostela bylo velké nadšení.

V roce 1950 při pouti ke kapli sv. Barbory na Buchlově a na Velehrad byli poutníci seznámeni se zakázaným pastýřským listem kardinála Berana, na jejich žádost jim ho P. Ladislav znovu veřejně přečetl doma po návratu z cesty.

V roce 1950 uspořádal P. Vybíral první májovou pobožnost, a vlastně v Knínicích poslední, protože byl zatčen a uvězněn na Mírově.

Po propuštění a znovuzískání státního souhlasu vykonával kněžskou službu na severu Čech v pohraničí (Libouchec, Bohosudov), kde ho kníničtí několikrát byli navštívit. P. Ladislav zemřel v Raspenově, pochován je v Olbramkostele.

Jiří Koch

O KŘEŠŤANSKÉ POMOCI

Pastorační služba v Hospici

Helena Malášková

Pojem hospic dnes už Bohu díky není v povědomí společnosti neznámý. Na počátku církevních dějin hospice sloužily jako útulky pro poutníky a zvláště onemocnělé při pouti do Svaté země.

Po druhé světové válce se setkáváme s pojmem Hospic v souvislosti s „poutí do věčné vlasti“.

S rozvojem techniky a moderní medicíny postupně došlo k nepříznivému jevu, že se vytratil původní pohled člověka na umírání a smrt. Tak situaci, kdy dědeček prohlásil umírám, rozněte hromničku, svolal celou rodinu, předal poslední svá přání, požehnal přítomným a doprovázen jejich modlitbami zemřel, známe již jen z románů přelomu devatenáctého a dvacátého století. Smrt se stala v povědomí společnosti, která zná jen mladé, krásné a výkonné lidi, něčím nepatřičným, o čem se nesluší moc mluvit, připomínat a ukazovat veřejnosti. Za socialismu toto smýšlení bylo ještě umocněno obavami, aby pohled na smrt nebránil v budování šťastných zítřků. A tak vyšlo např. nařízení, že auta, převážející zemřelé, smí jezdit jen v noci. Ale co se stalo s konkrétním člověkem?

Místo laskavé přítomnosti nejbližších, za zvuku houkaček, napojen na složitou techniku, umírá osamocen za plentou v nemocnici.

Myšlenka hospice se snaží vrátit poslednímu úseku života lidskou důstojnost. Benedicte Rivoireová ve své knize „Naděje tváří v tvář umírání“ říká: „Ten, jehož miluješ, umírá, pomoz mu žít!“ Ano, posláním hospice, a to nejen kamenné budovy, ale hnutí, které by mělo prokvasit myšlení všech lidí, a zvláště zdravotníků je, tam, kde léčba nevede k cíli, naplnit dny životem. Myšlenka hospice vychází z úcty k životu a z úcty k člověku, jako jedinečné, neopakovatelné bytosti. Hospic nemocnému nabízí, že nebude trpět nesnesitelnou bolestí, v každé situaci bude respektována jeho lidská důstojnost, v posledních chvílích života nezůstane osamocen.

O naplnění tohoto úkolu usiluje kolektiv, který tvoří zdravotníci, sociální pracovníce, psycholog a pastorační asistent. Ideální je, když může být nemocný ve svém domácím prostředí, mezi svými blízkými. Těm tzv. mobilní hospic nabízí zapůjčení potřebných pomůcek, rady, konzultace, návštěvy jednotlivých pracovníků hospice dle potřeby rodiny a nemocného. Kde rodina chybí, nebo situaci nezvládá, nastupuje možnost umístění nevléčitelně nemocného v kamenném hospici. Kontakt se světem mu umožňuje možnost návštěv po celých 24 hod., možnost ubytování osoby blízké s nemocným...

Po krátkém odpočinku ze služby pastorační asistentky v Ostrovačicích jsem byla pozvána ke spolupráci v duchovní službě brněnských nemocnic. Jsme malým kolektivem, který tvoří tři kněží a čtyři pastorační asistentky. Moje služba je směřována právě do brněnského Hospice sv. Alžběty.

V čem spočívá? V rozhovorech, modlitbě, spolunesení břemene nemoci, v mlčení, ve čtení Božího slova, přípravě na přijetí svátostí a jejich zprostředkování, dle přání nemocného doprovod třeba i s lůžkem nebo na vozíku ke mši svaté. Hovořit i s nevěřícími pacienty, nabídnout předčítání, nebo poslech hudby... Je mi dopřáno sedět u umírajícího, držet ho za ruku do posledního vydechnutí a ještě nějaký čas poté s modlitbou. Služba se neomezuje jen na nemocné, ale i na rodinné příslušníky, kteří prožívají umírání se svým blízkým, a duchovní podporu potřebují též. A to nejen v době umírání, ale ještě dlouhý čas po smrti blízkého člověka.

Tato služba je úžasně krásná, přijímám ji jako nezasloužený dar na sklonku vlastního života, ale přistupuji k ní denně s chvěním: „Mojžší! Nepřibližuj se sem! Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ (Ex 3,5). A tak nezbyvá, než se řídit pravidlem zakladatelky hospicového hnutí u nás MUDr Marie Svatošové – „Klika – rohožka“. Než vstoupím na pokoj k nemocnému, prosit Ducha sv. o dar rozlišování, zda mlčet či mluvit, a pokud mluvit, tak co. Odměnou jsou nepopsatelné zážitky se svěřenými, kteří se někdy i po mnoha letech navrací k Bohu anebo Boha hledat začínají, touží po smíření s ním i s lidmi.

Že se tento příspěvek nehodí ke svátkům „Narození?“ Byla jsem o něj požádána, asi proto, že hospic je vlastně takovou porodnicí pro věčnost.

Odeslané sbírky od září 2007

Ludvík Bradáč

Svémi penězi jsme přispěli:

	<i>Ostrovačice, Říčany</i>	<i>Veverské Knínice</i>
na televizi NOE	2800 Kč	1152 Kč
na misie	3260 Kč	1200 Kč
na diecézi (tzv. desátek)	31638 Kč	3562 Kč

CO SE DĚJE V NAŠICH FARNOSTECH

Vyučování náboženství

Katechetky

V minulém zpravodaji jsme vám prozradili, kolik dětí se přihlásilo do náboženství a jaká témata se v kterých třídách snažíme probírat. Nyní se zkusme podívat na to, kolik dětí skutečně do náboženství chodí.

ZŠ Říčany

1. třída	2 děti
2. třída	8 dětí
3. třída	10 dětí
4. třída	2 děti

ZŠ Ostrovačice

5. třída	6 dětí
6. třída	6 dětí
7. třída	6 dětí
8. třída	6 dětí
9. třída	3 děti

ZŠ Veverské Knínice

2. třída	5 dětí
----------	--------

A jaká je struktura hodiny náboženství? Základ hodiny tvoří „Vlastní téma“ (viz zářijový zpravodaj), u žáků první až páté třídy pak ještě práce s pracovními listy. Starší žáci pracovní listy nepoužívají, sami si již zapisují látku do sešitů, hlavní pomůckou je přitom Písmo sv., popřípadě učebnice.

Hodina náboženství začíná modlitbou, následuje opakování minulé látky. Po přednesení hlavního tématu je snaha pomoci dětem různými metodami (včetně třeba her) prohloubit pochopení a „zažít“ tématu. Hodina je zakončena modlitbou.

Látka probíraná v náboženství se většinou překrývá se svátky církevního roku. V případě hodin na volné téma mohou katechetky zařadit jako téma hodiny život a dílo některého ze svatých. Mohou také s dětmi navštívit místní kostel nebo hřbitov (k 2. 11.). Také jsou vhodné různé exkurze a výlety: loni jsme byli před Vánoce na Petrově, v nově vybudovaném muzeu Vita Christi, letos plánujeme podobný výlet.

Počet účastníků bohoslužeb – výsledek orientačního sčítání

P. Ludvík Bradáč

	<i>dospělí</i>	<i>děti</i>	<i>ministranti</i>	<i>dohromady</i>	<i>sv. přijímání</i>
	<i>(dne 25. 11. 2007)</i>			<i>(procent obyvatelstva)</i>	<i>(dne 2. 12. 2007)</i>
Ostrovačice	52	2	6	60 (9,8%)	55
Říčany	69	16	3	88 (5,4%)	53
Vev. Knínice	33	8	5	46 (5,6%)	25

Rekonstrukce kněžského hrobu v Ostrovačicích

Tomáš Hájek

V říjnu letošního roku byly po několika měsících příprav zahájeny práce na rekonstrukci kněžského hrobu na hřbitově v Ostrovačicích. O této nutné rekonstrukci jsme začali jednat společně s P. Provazníkem již před několika roky. Původně jsme ji chtěli provést společně s úpravou vstupu a střední částí hřbitova (na jehož realizaci žádáme o dotaci z prostředků Evropské unie), úmrtí Mons. Provazníka a jeho pohřbení do kněžského hrobu však tyto plány pozměnilo. Kněžský hrob kdysi hrobem pravděpodobně nebyl. Po přestěhování hřbitova na jeho současné místo z původní polohy kolem kostela (v 18. století) sem byly pravděpodobně uloženy ostatky dříve pohřbených kněží, zřejmě však měl sloužit především jako hlavní kříž na hřbitově. Náhrobek v podobě, v jaké jsme jej znali až do letošního října, byl upraven roku 1929. Po pohřbu Mons. Provazníka přišel jeho bratr František s nápadem, aby byl hrob zvětšen a přesunut blíž k sousední řadě v levé části hřbitova. Tento návrh mne zaujal také proto, že díky částečné změně dispozice hrobu se objevila i možnost rozšíření cesty do zadních částí tzv. nového hřbitova.

Rekonstrukce byla ihned v počátku konzultována s odborníkem, který spolupracoval také při nedávné opravě interiéru ostrovačického kostela, a rovněž s kameníkem p. Zdeňkem Oškrdalem z Tetčic. Při podrobnější obhlídce náhrobku bylo konstatováno, že spodní betonová část je neopravitelná a je třeba ji zcela nahradit. Jako nový materiál byla navržena leštěná žula s tím, že při rekonstrukci bude respektován původního vzhled náhrobku. To znamená, že ke kvádru, který je od konce října na hřbitově umístěn, přibudou ještě další kamenné části, na které budou připevněny i nové lucerny. Vrchní část náhrobku byla převezena do kamenické dílny, kde prodělala důkladné očištění, leštění, opravy nápisů i prasklých a zvětralých částí. K benediktinským kněžím, jejichž jména byla na náhrobku vyryta, jsem navrhl připojit i posledního benediktina, který v našich farnostech působil – P. Benedikta Karla Malého. Nezbytnou součástí bude samozřejmě i nová bronzová plastika Krista. Po vyřešení problému, jak dostat nejvrchnější část náhrobku s křížem na původní místo, by měl být snad ještě v tomto roce kříž znovu zkompleťován. Na jaře pak dojde ke konečné úpravě samotného hrobového místa a při této příležitosti bude umístěn také nový náhrobek na hrobku rodiny Duffků. Ten bude výrazně nižší než předchozí, aby nebránil pohledu na nově opravený kněžský hrob.

Zastupitelstvo městyse Ostrovačice přistoupilo k zahájení rekonstrukce po vyčíslení celkových nákladů, které byly spočítány na částku cca 137 tis. Kč, předpokládá se však, že budou ještě o něco vyšší, protože i na vrchní

části náhrobku bylo třeba vyměnit některé mramorové části. K dnešnímu dni již byly na opravu získány dary v celkové hodnotě 101 tis. Kč, a to od rodin Mons. Provazníka a P. Janšty, od komunity Emmanuel, Benediktinského opatství v Rajhradě i od Obcí Říčany a Veverské Knínice. Finanční výpomoc přislíbilo i rosické děkanství s tím, že bude upřesněna po jmenování nového ostrovačického faráře. Zbývající finanční prostředky budou uhrazeny z rozpočtu Městyse Ostrovačice.

Církevní silvestr pro mladé v Rosicích

Barbora Kadlčková

Poslední den církevního roku se již tradičně konala na rosické faře oslava církevního silvestra. Tato akce je jedinečnou příležitostí pro setkání mládeže celého rosického děkanátu. Program měl na starosti Luděk Strašák ze Zbraslavi, takže se nikdo z přítomných nenudil. Po krátké bohoslužbě slova, která byla sloužena P. Petrem Koutským, jsme se odebrali na blízkou faru, kde začaly oslavy konce církevního roku plné zpěvu, tance a her.

Vzhledem k tomu, že se celý uplynulý rok nesl v duchu oslav 230. výročí založení brněnské diecéze, měli jsme možnost dozvědět se zajímavosti o naší diecézi a připomenout si některé významné osobnosti, které na území naší diecéze v minulosti žily nebo působily. Tyto osobnosti byly poté námětem k soutěžním hrám.

Prvním byl Johann Gregor Mendel, významný genetik světového významu a opat augustiniánského kláštera na Starém Brně. Stejně jako on křížila dědil hrách podle jeho vlastností, měli tři zástupci soutěžních skupin rozdělit všechny přítomné podle oblíbeného dne v týdnu, který každý z nás uvedl při představování. Ukázalo se, kdo má nejlepší paměť. Další osobností byl premonstrátský kněz, přírodovědec a badatel Prokop Diviš. Žil v Příměticích u Znojma a známým se stal díky konstrukci bleskosvodu. Každá skupina měla za úkol v časovém limitu tří minut postavit co nejvyšší bleskosvod. Jako materiál posloužily kostky dětské stavebnice. Poslední významnou osobností byl jeden z vojevůdců třicetileté války, původem Francouz, Louis Raduit de Souches, který se svou armádou odrazil útok Švédů na město Brno. Po jeho vzoru se na rosické faře válčilo. Nebyla to ale ledajaká bitva. Bojovalo se pomocí kamene, nůžek a papíru. Nemusíte se obávat, nikdo neutrpěl újmu na zdraví, na stranu Rosic se dokonce postavil i pan farář. Každý zná hru „kámen, nůžky, papír, ted!“ Své farnosti ale ke konečnému vítězství nepomohl, Rosice zůstaly těsně pod vrcholem, tedy na druhém místě. Třetí skončila skupina Neslovice – Zbýšov a na prvním místě se umístila farnost Zbraslav za výrazného přispění dvou zástupců Veverských Knínic.

Večer utekl jako voda a přišla půlnoc. Společně jsme se ztišili, pomodlili a popřáli si navzájem všechno nejlepší do nového církevního roku. Po závěrečném požehnání jsme se v klidu rozešli domů a začali se těšit na přicházející dobu adventní.

CO SE DĚJE V DIECÉZI

Svatocecilské setkání varhaníků

Zdeněk Pololáník

MUSICA SACRA (v překladu: hudba posvátná či duchovní) – Jednota pro zvelebení církevní hudby na Moravě – svolává kolem svátku patronky chrámové hudby sv. mučednice Cecílie (22. listopad) všechny, kteří se touto hudbou zabývají, do brněnské katedrály sv. Petra a Pavla – na Petrov.

Letos k takovému setkání došlo v sobotu 24. listopadu. Sešli se ze širokého okolí Moravy varhaníci, skladatelé, sbormistři, dirigenti, vydavatelé, zpěváci, členové chrámových sborů, někteří i z Čech, a zcela zaplnili lavice katedrály.

Jako hosté přijeli i dva členové vedení SDH (Sdružení pro duchovní hudbu) z Prahy dr. Jiří Kub a dr. Tomáš Slavický. Snad poprvé letos přijel na pozvání Musica sacra smíšený sbor katedrály Svatého Ducha z Hradce Králové s dirigentem a ředitelem kůru panem Mgr. Josefem Zadinou.

Jak takové setkání vypadá.

Začíná mši svatou, kterou letos sloužil vzácný host, o. biskup Mons. Josef Hrdlička.

Přicházel s asistencí průvodem hlavním vchodem celou katedrálou k oltáři za slavnostního zvuku varhan a uvítacího zpěvu hostujícího sboru. U oltáře ho uvítal jáhen a člen výboru Musica sacra pan dr. Willi Türk ze Znojma. Rovněž pan biskup vyjádřil díky za pozvání a radost z tohoto setkání. Sám je výborný hudebník, básník a překladatel, který činnosti přítomných nejen rozumí, ale umí je v této činnosti povzbudit, dát správný směr a rozměr, i ocenit jejich dobrou snahu.

Při mši sv. zaznělo moje slavnostní ordinárium (kancionál č. 505) v původním záměru, tj. lid, čtyřhlasý sbor a varhany i responsoriální žalm. K obětování zazněl můj Hymnus ke sv. Klimentu. Promluva otce biskupa byla zaměřena na liturgickou hudbu a její provozovatele. Po mši sv. udělil diplomy varhaníkům pan dr. Jiří Sehnal místo onemocnělého předsedy MŠ dr. Karla Cikrleho.

Následoval krátký koncert hostujícího sboru, v němž zazněl další z mých hymnů, Hymnus ke sv. Zdislavě. Na závěr zazpíval společně domácí

a hostující sbor za řízení Mgr. Ondřeje Múčky a varhanního doprovodu Mgr. Petra Kolaře. Při východu z katedrály byly rozdány zúčastněným obrazy sv. Cecilie s modlitbou.

Všichni pak se shromáždili v budově biskupství, kde byly kromě pohoštění připraveny k zakoupení nové publikace not (např. i škola hry na varhany), knih a různých skladeb pro potřeby varhaníků na různé technické úrovni. Při tomto neformálním setkání si varhaníci mezi sebou mohli libovolně pohovořit, a navíc se osvěžit a posilnit z připraveného občerstvení na zpáteční, pro některé i několikahodinovou cestu.

Otec biskup setrval mezi námi i v této poslední závěrečné části Svatocecilského setkání a hovořil se všemi, kteří mu dali najevo svůj zájem.

POZVÁNKA na diecézní setkání mládeže

Barbora Kadlčková

Každý rok nás mladé otec biskup Vojtěch zve na Petrov, tak proč toho nevyužít? Čeká vás asi dvacet skupinek, ze kterých si můžete dle svého vybrat tu, která vám nejvíce vyhovuje. Nebude chybět ani katecheze o. biskupa, výtečný oběd a společná mše svatá. Setkání se uskuteční v sobotu před Květnou nedělí 15. 3. 2008 v katedrále sv. Petra a Pavla. Bližší informace na www.signaly.cz.

Potřebujete kapky pro duši, aby se uzdravila?

Jako lékař doporučuji odpuštění.

Parafrázováno podle Maxe Kašparů

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Reštaurácia alebo nie je reštaurácia ako reštaurácia

Peter Žaloudek, Viedeň november 2007, www.peter.zaloudek.sk, kráceno

Nie je tomu tak dávno, čo som počul v jednej cestopisnej relácii českého rozhlasu príspevok redaktora o krásnej, avšak ekonomicky chudobnej oblasti v Indonézii. Táto oblasť je tak zaostalá, že sa ani nenachádza na mape, možno sa k nej dostať buď peši alebo džípom. Ten redaktor síce pekne celú oblasť popísal, no na záver povedal čosi, čo som neočakával a veľmi sa ma to dotklo. V návale hnevu som chcel napísať list riaditeľovi toho rádia a postťažovať si na toho redaktora, ako i na vedenie rozhlasu, že

dovolili pustiť takúto reláciu do éteru. Ten redaktor totiž povedal: „Až do mestečka XY sa dostanete bežnými dopravnými prostriedkami. Na to, aby ste sa však dostali ďalej, do osady, ktorú popisujem, musíte si pribalíť do kufra veľkú dávku trpezlivosti. Nikde nenájdete žiadnu cedulu či informáciu. Budete sa musieť povypytať mnohých ľudí, aby vám popísali smer cesty. Tí však budú k vám strohí, moc sa toho od nich nedozviete. Je to škoda, pretože taký krásny kút sveta len tak ľahko znovu nenájdete. Je to však škoda i preto, lebo je to chudobná časť a prílív turistov by mohol finančne prispieť ľuďom v celej tejto zaostalej oblasti...“

Vtedy som si povedal: či snáď ľudia, ktorí majú peniaze a cestujú po svete, musia automaticky vidieť všetko, kúpiť si všetko, na čo majú chuť, ..., vkročiť do území, ktoré by mali zostať tabu, lebo sú to už akoby posledné ostrovy, nádherné perly, ktoré by radšej mali zostať skryté, utajené, neprístupné, aby si zachovali svoje čaro, svoj pokoj, svoje bohatstvo pred ničivou vlnou civilizácie bohatých krajín západo-európsko-severoamerickej zóny? Bol som rozhorčený nad tou reláciou, avšak list som nenapísal. Vzdal som to.

Moja nedávna návšteva južného Francúzska a hlavne zážitky, ktoré som tam s manželkou zažil, mi však nevdajak pripomenula tú reláciu v českom rozhlase. V novembri tohoto roku sme strávili niekoľko dní v mestečku a okolí Nice. Bývali sme v hotele s nádherným výhľadom na zátoku, okolo ktorej sa rozprestiera celé mesto. Počasie bolo vzhľadom k ročnému obdobiu nad očakávanie teplé, slnečné, bez jediného mráčku. Modrá obloha sa zrkadlila v azúrovo sfarbenom mori, nie nadarmo sa celá oblasť volá „azúrové pobrežie.“ Voľný čas sme trávili prechádzkami. Keď bolo chodenia dosť, spravili sme pauzu v nejakej príjemnej reštaurácii či bare. Jedného doobeda sme sa prechádzali po historickej časti, úzkymi uličkami Nice. Boli sme už síce po raňajkách, ale akosi spontánne, ako by nás niekto na to upozornil, sme odrazu nazreli do jedného baru. Navonok nepôsobil nijak atraktívne, ale čosi nás na ňom upútalo. V bare sedelo len pár ľudí, popíjali kávu a fajčili. Obsluhoval ich jeden jediný pán v civile. V tom momente vychádzal z baru človek staršieho veku. Nevedel, že sme turisti, myslel, že sme Francúzi. Keď okolo nás šiel, povedal: „V tejto reštaurácii sa varí veľmi dobre.“ Pritom naznačil výrazom tváre a gestom ruky dobrotu jedla, ktoré tu podávajú. Nestihli sme sa ho nič spýtať, pokračoval vo svojej ceste. Pozreli sme sa na seba a bez slov či dlhého uvažovania sme spontánne vstúpili do reštaurácie. Ten pán vyzeral veľmi slušne, boli sme presvedčení, že vie, o čom hovorí. Objednali sme si len kávu, lebo raňajky sme už mali za sebou. Chceli sme si kúpiť croissant, typický francúzsky rožok. Ten však nemali. Obsluhujúci pán nám však povedal: „Kúsok od nás je pekáreň, ak chcete, chodte si rožok kúpiť, prineste si ho sem a tu si dajte kávu.“ Presne tak sme

to i spravili. Keď sme tam tak sedeli, jedli rožok a popíjali kávu, rozhliadali sme sa po reštaurácii. Bola to vlastne len jedna miestnosť, uprostred predelená barom. V časti, kde sme sedeli, boli len malé stoly a stoličky. Celé vybavenie tejto miestnosti bolo jednoduché, skoro až staromódne. Nábytok pochádzal zo 60 rokov minulého storočia, od tej doby reštaurácia celkom určite nezažila žiadnu renováciu. Lenže to, čo sme videli na druhej strane baru, nám skoro vyrazilo dych. Keďže miestnosť bola otvorená, bolo veľmi dobre vidieť, ako je zariadená. Táto druhá časť baru bola kuchyňa. Ak predná časť pôsobila „decentne starobylo“, tak druhá časť bola evidentne akoby vystrihnutá, prenesená zo 60 rokov do dnešnej doby. Nielen príslušenstvo, ale i pani, ktorá tam varila. Mala asi 70 rokov, bola jednoducho oblečená, okolo pásu mala zásteru. Práve čistila mrkev. Robila to pomaly a poctivo. Keď ju očistila, začala ju krájať na pánev a dusiť. Lenže tú pánev by ste mali vidieť. Bola z hliníku, akú dnes už nenájdete ani len v obchode so starožitnosťami. Na stenách vyseli pánve a hrnce, všetko bolo z hliníku. Na čokoľvek ste sa v tejto miestnosti pozreli, všetko bolo archaické, akoby z iného sveta. Jednoduchý plynový sporák, stôl, nože, proste rarita. Chvíľu mi prebiehala hlavou myšlienka: „A čo predpisy a hygienické kontroly, veď dnes sa už v „civilizovaných krajinách“ vôbec nepoužíva hliníkové nádobie.“

Akokoľvek bol tento pohľad zvláštny, spýtali sme sa tej pani, či môžeme prísť na obed. „Samozrejme“, znela jej odpoveď, len to musíte nahlásiť, lebo u nás varíme len na objednávku. Oslovili sme teda toho pána v prednej časti. Povedal, že nám rezervuje stôl presne o 12.00 hod. Boli sme tam načas. Miestnosť bola úplne plná a vonku stála rada ľudí. Povedali sme si: nuž, asi to bude stáť za to. A veru stálo! K jedlu sa podávalo to, čo bolo pripavené na tento deň: pečené sardinky, šalát, zeleninová polievka, roštenka. Ten pokrm, to bola jedna báseň! Stokrát môžete jesť to isté a stokrát to môže chutnať inak: podľa kuchára, podľa ingrediencií, spôsobu prípravy, prostredia. To zdánlivo „obyčajné“ jedlo, to bola teda pochúťka! Už sme sa viacej nedivili, že vonku čaká toľko ľudí. A pritom to bolo na takom mieste v Nice, kde sa nachádza jedna reštaurácia vedľa druhej a obsluhujúci personál robí všetko možné preto, aby prilákal čo najviac turistov. Keď sme sa najedli, prekvapila nás nízka cena. Tá bola však zrejme priamo úmerná prostrediu, lebo to bolo naozaj jednoduché. Prekvapilo nás tiež, že v reštaurácii obsluhovalo na obed 6 osôb. Celé doobedie tam bola len tá stará pani kuchárka a obsluhujúci pán vpredu. Na obed im však prišli vypo-máhať štyria ľudia so stolovaním, roznášaním jedla a umývaním nádobia. Takto to tam vraj funguje každý deň, okrem nedele a pondelka, kedy majú zavreté. Na našu otázku, prečo majú zavreté za sebou dva dni, nám ten pán odpovedal: „Reštauráciu nemáme na byznis, ale na obživu. To, čo si cez týždeň zarobíme, nám stačí, potrebujeme si tiež oddýchnuť“.

Nuž, zažiť takýto kontrast by som doprial tomu redaktorovi z rádia, ktorý si robil starosť nad tým, čo všetko by sa malo spraviť, aby sa ten zaostalý, avšak krásny kraj Indonézie stal prístupným čo najväčším masám turistov. Nie, takýto druh turizmu zásadne odmietam, odsudzujem a naopak, z celého srdca faním a doporučujem zažiť tu krásu, pohodu a neopakovateľnú atmosféru podobných atrakcií, akou je táto malá reštaurácia v Nice. Pre istotu neuvádzam ani ulicu, ani žiadnu inú, konkrétnejšiu indikáciu, kde sa nachádza...

Neobvyklý pohľad na Tři krále

Z knihy E. Waugha „Helena“, vybrala Helena Malášková

Před 25 lety, za hluboké totality, vyšel román anglického satirika Evelynna Waugha „Helena.“

Románovým způsobem přibližuje život matky císaře Konstantina, císařovny sv. Heleny, dobu přelomu třetího a čtvrtého století, i bohatý život světice. Ta se na sklonku svého života významně podílela na nalezení Kristova kříže v Jeruzalémě. A právě z popisu jejího pobytu v Jeruzalémě mne zaujala Helenina tříkrálová meditace:

O Vánocích neměla ani sílu jet s poutníky do Betléma. Ale na Tři krále se vzchopila a dala se odnést v nosítkách dvě hodiny namáhavé cesty do Betléma do svatyně Narození a pak do jeskyně, která bývala stáji. Davy poutníků už tam nebyly. Tři vousatí mniši zahájili dlouhou bohoslužbu.

Helena zapomněla i na svůj úkol a neexistovalo pro ni nic, než dítě, zavinuté před dávnou dobou v plenkách a tři královští mudrci, kteří přišli zdaleka, aby se mu poklonili.

„Tohle je můj svátek“, řkala si, „a oni jsou mí příbuzní.“...

„Jako já“, řkala jim, „jste přišli pozdě. Pastýři a dokonce i dobytek tu byli dávno před vámi. Připojili se ke sborům andělů dřív, než jste se vydali na cestu. Kvůli vám byl porušen nebeský řád, platný od počátku světa a nové vzpurné světlo zazářilo mezi zděšenými hvězdami.

S jakou námahou jste putovali, řídili se podle hvězd a počítali, zatímco pastýři přiběhli bosí! Jak divně jste se asi vyjímali na cestě v doprovodu cizokrajně oděných služebníků a s nákladem tak absurdních darů!

Nakonec jste dosáhli cíle své pouti a velká hvězda se zastavila nad vámi. A co jste učinili? Šli jste navštívit krále Heroda. Smrtebná výměna zdvořilostí, jimiž začala ta nikdy nekončící válka lůzy a byrokracie proti nevinným!

A přesto jste přišli. Neodmítli vás. I pro vás se našlo místo u jeslí. Vaše dary byly zbytečné, ale byly přijaty a pečlivě uloženy, protože jste je přinesli rádi. V novém řádu lásky, který se právě narodil, bylo místo i pro vás. V očích Svaté rodiny jste nebyli nič než vůl a osel.

Jste moji zvláštní patroni,“ říká si Helena, „a patroni všech, kdo přicházejí pozdě, všech, kdo dospívají k pravdě únavnou oklikou, kdo jsou zmateni věděním a spekulací, všech těch, kdo se pro ohledy a slušnost stávají spoluúčastníky vin, všech těch, které ohrožuje jejich vlastní nadání.

Milí příbuzní, orodujte za mě,“ prosila Helena, „i za mého ubohého přetřženého syna, ať i on, než všechno skončí, najde místo na slámě, kde by mohl pokleknout. Proste za mocné tohoto světa, aby nezahynuli úplně...

Kvůli tomu, který neodmítl vaše divné dary, přimlouvajte se stále za všechny vědce, intelektuály a estéty, ať nejsou úplně zapomenuti před Božím trůnem, až prostí lidé přijdou do svého království.“

OKÉNKO PRO DĚTI

Něco pro zasmání

Zdroj:

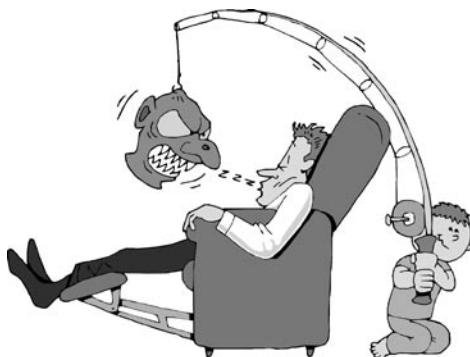
Nezávislý vševědník zbraslavské farnosti POD PEŘINOU, 11. 4. 2004

Katechetka zahájí svou pravidelnou hodinu náboženství a dá dětem na úvod malou hádanku: „Dávejte, děti, bedlivý pozor. Je to rezavé a běhá to po stromech. Co to je?“ Pepíček se přihlásí a řekne: „No, normálně bych řekl, že to je veverka. Ale že jste to vy, tak je to určitě andělíček“.

* * *

Lukášek ještě neměl tři roky, ale už chodil s rodiči do kostela. Když jednou viděl, jak kněz po sv. přijímání vytírá kalich, pošeptal mamince do ucha: „Až umeje nádobí, tak půjdeme domů, vidě?“

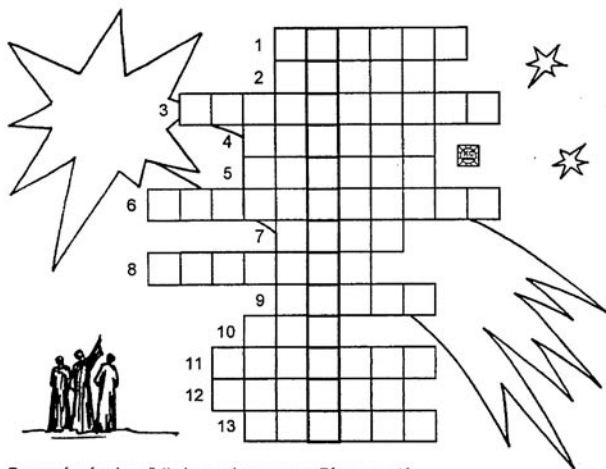

Křížovka „Tři mudrci nezaváhali“

Připravila Magda Valešová

Mudrci podstoupili namáhavou a dlouhou cestu, aby se poklonili nově narozenému židovskému králi a slíbenému Mesiáši – Ježíši Kristu. My to máme mnohem lehčí, když se chceme setkat s Ježíšem. Nemusíme překonávat hory doly, ale přesto nás jedna překážka občas potkává. Až vyluštíš která, popřemýšlej, co se ní dá dělat.

1. Znamení, které přivedlo mudrce k Ježíšovi.
2. První dar, který mudrci přinesli.
3. Mudrci otevřeli své ... (Mt 2,11).
4. Název pro slíbeného Zachránce, kterého izraelský národ očekával.
5. Město, kde se Ježíš narodil.
6. Správně název svátku lidově zvaného „Tři králové“.
7. Co uviděli mudrci kromě matky Marie? (Mt 2,11).
8. Druhý dar, který mudrci Ježíšovi přinesli.
9. Měsíc, do kterého připadá slavnost příchodu mudrců od východu.
10. Co přimělo mudrce, aby se vrátili do své země jinou cestou?
11. Zlý král, který nechal povraždit betlémské děti.
12. Země Ježíšova narození (tenkrát).
13. Evangelista, který popisuje příchod mudrců k Ježíšovi.

Pro správné odpovědi si vezmi na pomoc Písmo svaté.

Závěrečné upozornění redakční rady

Příští číslo FZ vyjde k Velikonocům 2008. Cílem redakční rady je, aby ho farníci dostali již na Květnou neděli. Příspěvky do tohoto čísla můžete zasílat, nejlépe v počítačové podobě (Word, Times New Roman, vel. písma 14), do uzávěrky. Ta je stanovena na 22. února 2008. Dopředu děkujeme! Příspěvky přijímají P. L. Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392, rkf.ostrovačice@volny.cz a J. Koch, Veverské Knínice 145, 546 427 662, kochvk@quick.cz.

FARNÍ ZPRAVODAJ Ostrovačice – Říčany, Veverské Knínice.

Občasník s nepravidelným rozsahem. Vydává Farní pastorační rada při RKF Ostrovačice – Říčany a ŘKF Veverské Knínice. Redakční rada: Ludmila Franzová, Jiří Koch, Zdeňka Nejezchlebová, Jarmila Pololánková, Magda Valešová. Tisk: Gloria Rosice